

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 572/2013-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti DOPRAVA A SLUŽBY K & T, spol. s r. o., Horelica 13, Čadca, zastúpenej Advokátskou kanceláriou VARMUS s. r. o., Palárikova 83, Čadca, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Jozefa Vramusa, PhD., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 50/2010, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti DOPRAVA A SLUŽBY K & T, spol. s r. o., na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 50/2010 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 50/2010 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Obchodnej spoločnosti DOPRAVA A SLUŽBY K & T, spol. s r. o., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré jej je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I je p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti DOPRAVA A SLUŽBY K & T, spol. s r. o., trovy konania v sume 331,13 € (slovom tristotridsaťjeden eur a trinásť centov) na účet Advokátskej kancelárie VARMUS s. r. o., Palárikova 83, Čadca, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júna 2013 doručená s'ťažnosť obchodnej spoločnosti DOPRAVA A SLUŽBY K & T, spol. s r. o., Horelica 13, Čadca (ďalej len „s'ťažovateľka“, v citáciách aj „s'ťažovateľ“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou VARMUS s. r. o., Palárikova 83, Čadca, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Jozefa Varmusa, PhD., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 50/2010.

S'ťažovateľka je účastníčkou konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 26 C 50/2010 v procesnom postavení žalobkyne. Návrhom na začatie konania doručeným okresnému súdu 4. marca 2010 sa domáha proti odporcovi Slovenskej republike – Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, zaplataenia peňažného plnenia s príslušenstvom z titulu náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

S'ťažovateľka v s'ťažnosti najmä uvádza:

„Okresný súd Bratislava I. /ďalej len okresný súd/, ktorý vec prejednáva pod sp. zn. 26 C/50/2010 postupuje v konaní s vážnymi prietahmi a hoci sa konanie vedie od r. 2010 nebol zatiaľ vytýčený termín pojednávania a nie je predpoklad, že vec bude v dohľadnej dobe skončená. Prvostupňový súd opätovne vo veci nekoná a nečinnosťou súdu sú spôsobované opätovne prietahy...

Sťažovateľ má za to, že nečinnosťou okresného súdu bolo porušené jeho základné právo uvedené v druhej hlave v siedmom oddiele článku 48 ods. 2 Ústavy SR, aby jeho vec pred okresným súdom sa prerokovala bez zbytočných prietahov.

Občianskoprávna žaloba bola podaná v roku 2010, pričom okresný súd riadne vo veci nekoná a vo veci spôsobuje vážne prietahy...“

Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadosťučinenia „v rozsahu 10 000 EUR“, ktoré je podľa jej názoru primerané „vo vzťahu ku škode, ktorá vznikla sťažovateľovi nečinnosťou súdov a ďalšou ujmom, ktorá vyplýva z toho, že navrhovateľ sa nemôže domôcť náhrady škody a dostáva sa do platobnej neschopnosti“.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd Bratislava I svojou nečinnosťou vo vybavovaní veci sp. zn. 26 C/50/2010 porušil základné právo sťažovateľa uvedené v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd SR prikazuje Okresnému súdu Bratislava I, aby vo veci sp. zn. 26 C/50/2010 konal bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 EUR, ktorú sumu je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť sťažovateľovi v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

Okresný súd v Bratislava I je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastupovania vo výške 331,13 € /príprava a prevzatie zastupovania, podanie sťažnosti - 2 x 130,16 € + 2 x 7,81 € režijný paušál + 20 % DPH t. j. 55,19 €/ na účet...“

Ešte pred predbežným prerokovaním sa po predchádzajúcej výzve ústavného súdu k sťažnosti vyjadrila predsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. Spr 3541/2013 z 15. júla 2013, v ktorom okrem iného uviedla:

«... dňa 04. 03. 2010 bol súdu doručený návrh na začatie konania v právnej veci navrhovateľa obchodnej spoločnosti DOPRAVA A SLUŽBY K & T, spol. s r. o., proti odporcovi Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, o zaplatenie 50.282,15 Eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Dňa 17. 03. 2010 bola vec prevedená z registra „Ro“ do registra „C“ a pridelená do oddelenia „26 C“ na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. Anne Kašajovej. Dňa 23. 03. 2010 zákonná sudkyňa predložila spis súdnej tajomníčke na prípravu veci pred pojednávaním. Dňa 24. 03. 2010 súd vydal uznesenie, ktorým vyzval odporcu na vyjadrenie sa k návrhu na začatie konania. Uznesenie bolo odporcovi doručené dňa 07. 04. 2010. Dňa 29. 09. 2010 bolo súdu doručené vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania. Dňa 17. 10. 2011 bola vec pridelená do oddelenia „14 C“ na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. Eve Tulejovej z dôvodu prerozdelenia veci v odd. „26 C“ zákonnej sudkyne, z dôvodu ustanovenia do funkcie predsedníčky súdu Dňa 31. 10. 2011 zákonná sudkyňa dala pokyn spisovej kancelárii na doručenie stanoviska odporcu navrhovateľovi (ktoré mu bolo doručené dňa 23. 11. 2011). Dňa 18. 06. 2011 súd požiadal Okresný súd Čadca o zapožičanie spisu sp. zn. 13 Er 321/2005. Žiadosť bola Okresnému súdu Čadca doručená dňa 27. 06. 2011. Dňa 19. 10. 2012 súd opätovne požiadal Okresný súd Čadca o zapožičanie spisu sp. zn. 13 Er 321/2005. Žiadosť bola Okresnému súdu Čadca doručená dňa 29. 10. 2012. Dňa 07. 11. 2012 vyšší súdny úradník dal pokyn spisovej kancelárii na predloženie spisu zákonnej sudkyňi. Dňa 05. 11. 2012 bol súdu doručený vyžiadaný spis z Okresného súdu Čadca. Dňa 15. 07. 2013 zákonná sudkyňa určila vo vecí termín pojednávania na 10. 09. 2013.

Na základe uvedených skutočností, konštatujem, že predmetné konanie na tunajšom súde je poznačené zbytočnými prieťahmi, ktoré považujem za objektívne, spôsobené nadmernou zaťaženosťou oddelenia zákonnej sudkyne, ako aj vzniknuté z dôvodu prerozdelenia odd. „26 C“.»

Ústavný súd zistil, že prehľad úkonov uvedený vo vyjadrení predsedníčky okresného súdu v zásade zodpovedá obsahu spisu sp. zn. 26 C 50/2010, a preto ho považoval za relevantný podklad pre svoje rozhodovanie.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 572/2013-15 z 23. septembra 2013 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval ústavný súd predsedníčku okresného súdu, aby prípadne doplnila svoje vyjadrenie k sťažnosti sp. zn. Spr. 3541/2013 z 15. júla 2013 a zároveň oznámila, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Predsedníčka okresného súdu v prípise sp. zn. Spr. 3848/2013 doručenom ústavnému súdu 13. novembra 2013 oznámila, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, a súhlasí s upustením od neho, pričom nevyužila možnosť doplniť svoje vyjadrenie k sťažnosti.

Dňa 14. novembra 2013 vyzval ústavný súd zástupkyňu sťažovateľky, aby sa vyjadrila, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň jej zaslal vyjadrenia predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr. 3541/2013 z 15. júla a sp. zn. Spr. 3848/2012 zo 6. novembra 2013 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska.

Právna zástupkyňa sťažovateľky v podaní doručenom ústavnému súdu 20. novembra 2013 oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, a nevyužila možnosť zaujať stanovisko k vyjadreniam predsedníčky okresného súdu.

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľky a predsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 50/2010.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný urobiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 a ods. 4 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie. Dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Predmetom posudzovaného konania je rozhodovanie o návrhu navrhovateľky (sťažovateľky), ktorým sa domáha zaplata peňažného plnenia s príslušenstvom z titulu náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Tento typ konania je štandardnou súčasťou sporovej agendy všeobecných súdov, a preto ho ústavný súd nepovažuje za právne zložitú. Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd o návrhu sťažovateľky ešte o merite veci do podania sťažnosti ústavnému súdu v zásade

nekonal, nemohla doterajšiu dĺžku namietaného konania ovplyvniť ani jej prípadná skutková zložitosť.

2. Pri hodnotení doterajšieho priebehu namietaného konania z hľadiska ďalšieho štandardne uplatňovaného kritéria, teda správania sťažovateľky ako účastníčky tohto konania, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 26 C 50/2010 k zbytočným priet'ahom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Zo súdneho spisu sp. zn. 26 C 50/2010 vyplýva, že prvé pojednávanie vo veci bolo nariadené až po uplynutí 3,5 roka od doručenia návrhu, pričom dovtedy okresný súd vykonával len administratívne úkony.

Zohľadňujúc doterajšiu dĺžku namietaného konania (takmer štyri roky bez rozhodnutia vo veci samej), ústavný súd dospel k záveru, že v jeho doterajšom priebehu došlo k zbytočným priet'ahom, ktoré boli spôsobené predovšetkým neefektívnou, resp. nesústreďenou činnosťou okresného súdu. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť tieto priet'ahy, ústavný súd s odkazom na svoju ustálenú judikatúru (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03) neakceptoval. Vysoká zaťaženosť sudcov a personálne problémy nemôžu byť na ťarchu účastníka konania

a nemajú povahu okolnosti, ktorá by vylučovala zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci samej.

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 50/2010 konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 € odôvodňuje sťažovateľka tým, že je *„primerané vo vzťahu ku škode, ktorá vznikla sťažovateľovi nečinnosťou súdov a ďalšou ujmu, ktorá vyplýva z toho, že navrhovateľ sa nemôže domôcť náhrady škody a dostáva sa do platobnej neschopnosti“*.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Pri rozhodovaní o určení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd zohľadňoval predovšetkým charakter nesústredenej a neefektívnej činnosti okresného súdu v skúmanom období a stav, v ktorom sa nachádza namietané konanie v čase rozhodovania ústavného súdu, ako aj jeho doterajšiu neprimeranú dĺžku. Na základe týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 500 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním Advokátskou kanceláriou VARMUS s. r. o. Ústavný súd pri rozhodovaní o úhrade trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2012, ktorá bola 781 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2013. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a) a b), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon sumu 130,16 €, čo predstavuje spolu s režijným paušálom (§ 16 ods. 3 vyhlášky) odmenu v sume 275,94 €, ktorú bolo potrebné zvýšiť o 20 % DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky, keďže právna zástupkyňa sťažovateľa je platkyňou DPH; celková odmena za poskytnuté právne služby tak predstavuje sumu 331,13 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2014